

Ældste Carlos A. Godoy
De Halvfjerds

Herren har en plan for os!

Hvis vi fortsætter med at leve, som vi gør, går de lovede velsignelser så i opfyldelse?

Sikke et privilegium det er at være en del af dette historiske øjeblik, hvor talere ved generalkonferencen har mulighed for at tale på deres modersmål. Sidste gang jeg talte fra denne talerstol, var jeg bekymret over min accent. Nu er jeg bekymret over farten, når jeg taler portugisisk. Jeg ønsker ikke at tale hurtigere end underteksterne.

Vi har alle oplevet eller kommer til at opleve at skulle træffe store beslutninger i vores liv. Bør jeg forfølge denne karriere eller den her? Skal jeg tage på mission? Er dette den rigtige person at gifte mig med?

Det er situationer med forskellige områder af vores liv, hvor en lille ændring kan have en stor betydning. Som præsident Dieter F. Uchtdorf formulerede det: »Gennem års tjeneste for Herren ... har jeg lært, at forskellen mellem lykke og elendighed hos enkeltpersoner, i ægteskaber samt familier ofte indskrænker sig til en fejl på blot nogle få grader« (»Et spørgsmål om nogle få grader«, *Liahona*, maj 2008, s. 58).

Hvordan kan vi undgå disse små fejlregninger?

Jeg vil bruge en personlig oplevelse til at belyse mit budskab.

I slutningerne af 80'erne udgjorde vores unge familie min hustru, Mônica, to af vores fire børn og mig. Vi boede i São Paulo i Brasilien, jeg arbejdede for et godt firma, jeg var færdig med mine universitetsstudier, og jeg var lige blevet afløst som biskop i den menighed, hvor vi boede. Livet var godt, og alt virkede til at være, som det skulle være – indtil en dag, hvor en gammel ven kom og besøgte os.

Da han skulle til at gå, stillede han et spørgsmål, der rystede min tro. Han

sagde: »Carlos, alt virker til at gå godt for dig, din familie, din karriere og din tjeneste i Kirken, men – « og så kom spørgsmålet, »hvis du fortsætter med at leve, som du gør, vil velsignelserne fra din patriarkalske velsignelse så gå i opfyldelse?«

Jeg havde aldrig tænkt over min patriarkalske velsignelse på den måde. Jeg læser fra tid til anden i den, men aldrig for at kigge efter lovede velsignelser og for at evaluere, hvordan jeg har levet.

Efter hans besøg vendte jeg min opmærksomhed mod min patriarkalske velsignelse og spekulerede på dette: »Hvis vi fortsætter med at leve, som vi gør, går de lovede velsignelser så i opfyldelse?« Efter en del overvejelse fik jeg følelsen af, at nogle ændringer var nødvendige, især i forhold til min uddannelse og karriere.

Det var ikke en beslutning mellem det, der var rigtigt og forkert, men mellem det, der var godt, og det, der var bedre, som ældste Dallin H. Oaks har sagt: »Når vi overvejer forskellige valg, bør vi huske, at det ikke er nok, at noget er godt. Andre valg

er bedre, og nogle er bedst« (»God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 104-105).

Hvordan kan vi sikre os, at vi træffer den bedste beslutning?

Her er nogle principper, som jeg har lært.

Første princip: Vi er nødt til at overveje vore muligheder med slutningen in mente.

Det kan medføre visse risici at træffe beslutninger, der påvirker vores liv og dem, vi elsker, uden at have hele perspektivet af konsekvenserne med. Men hvis vi ser på de mulige konsekvenser ved disse beslutninger fremover, kan vi tydeligere se den bedste vej at gå nu.

Når vi forstår, hvem vi er, hvorfor vi er her, og hvad Herren forventer af os i dette liv, hjælper det os til at få det større perspektiv, vi har brug for.

Vi kan finde eksempler i skrifterne, hvor et større perspektiv gav klarhed i forhold til, hvilken vej man skal gå.

Moses talte med Herren ansigt til ansigt, lærte om frelsesplanen og forstod derfor bedre sin rolle som profet i indsamlingen af Israel.

»Og Gud talte til Moses og sagde: Se, jeg er Herren, Gud den Almægtige ... og ... jeg [vil] vise dig mine hænder værk ...

Og jeg har en gerning til dig, Moses, min søn« (Moses 1:3-4, 6).

Med denne forståelse var Moses i stand til at udholde mange års trængsel i ørkenen for at lede Israel hjem.

Lehi, den store profet i Mormons Bog, havde en drøm, og i sine syn lærte han om sin mission, der gik ud på at lede sin familie til det forjættede land.

»Og det skete, at Herren befalede min far, ja, i en drøm, at han skulle tage sin familie med sig og drage ud i ørkenen ...

Og han forlod sit hus og sit arveland og sit guld og sit sølv og sine kostbarheder« (1 Ne 2:2, 4).

Lehi forblev trofast mod sit syn på trods af vanskeligheder på rejsen og selvom han forlod et behageligt liv i Jerusalem.

Profeten Joseph Smith er endnu et stort eksempel. Gennem mange åbenbaringer, der begyndte med det første syn, var han i stand til at fuldføre sin mission med at genoprette alt (se JS-H 1:1-26).

Og hvad med os? Hvad forventer Herren af os hver især?

Vi behøver ikke at se en engel for at forstå. Vi har skrifterne, templet, levende profeter, vores patriarkalske velsignelse, inspirerede ledere og mest af alt ret til personlig åbenbaring til vore beslutninger.

Andet princip: Vi er nødt til at være beredt til de udfordringer, der kommer.

Den bedste vej i livet er sjældent den nemmeste. Det er ofte det modsatte. Vi kan se på de profeter, jeg lige har nævnt.

Moses, Lehi og Joseph Smith havde ikke de nemmeste rejser på trods af, at deres beslutninger var de rigtige.

Er vi villige til at betale prisen for vore beslutninger? Er vi beredt til at forlade vores komfortzone for at nå et bedre sted?

For at vende tilbage til oplevelsen med min patriarkalske velsignelse kom jeg til den konklusion, at jeg på det tidspunkt skulle videreudanne mig og søge et stipendium til et amerikansk universitet. Hvis jeg blev udvalgt, skulle jeg forlade mit job, sælge alt, hvad vi ejede og bo i USA som studerende i to år.

Prøver som TOEFL og GMAT blev den første udfordring, som skulle overvindes. Det tog tre lange år med forberedelse, mange »nej'er« og nogle »måske'er«, før jeg blev accepteret på et universitet. Jeg kan stadig huske opringningen ved slutningen af det tredje år fra den ansvarlige for stipendier.

Han sagde: »Carlos, jeg har gode og dårlige nyheder. De gode nyheder er, at du er blandt tre finalister i år.« Der var blot én plads dengang. »De dårlige nyheder er, at den ene kandidat er søn af en vigtig person,

den anden er søn af en anden vigtig person, og så er der dig.«

Jeg svarede hurtigt: »Og jeg ... jeg er Guds søn.«

Heldigvis var jordisk ophav ikke en afgørende faktor, og jeg kom ind det år i 1992.

Vi er børn af den Almægtige Gud. Han er vor Fader, han elsker os, og han har en plan for os. Vi er ikke her for at spilde vores tid, blive ældre og dø. Gud ønsker, at vi udvikler os og når vores potentiale.

Jeg citerer præsident Thomas S. Monson: »Enhver af jer, ugift eller gift, uanset alder, har mulighed for at lære og udvikle jer. Forøg jeres kundskab, både intellektuelt og åndeligt, til jeres guddommelige muligheds fulde mål« (»Hjælpeforeningens mægtige styrke«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 99).

Tredje princip: Vi er nødt til at fortælle de mennesker, vi elsker, om dette syn.

Lehi gjorde mere end blot nogle få forsøg på at hjælpe Laman og Lemuel til at forstå vigtigheden af den forandring, de var i gang med at foretage. Det faktum, at de ikke delte deres fars syn, fik dem til at murre over rejsen. Nefi søgte på den anden

side Herren for at se det, som hans far havde set.

»Og det skete, efter at jeg, Nefi, havde hørt alle min fars ord angående det, som han så i et syn ... nærede [jeg] ønske om, at jeg måtte se og høre og kende til dette ved Helligåndens kraft« (1 Ne 10:17).

Med dette syn var Nefi i stand til ikke blot at overvinde rejsens udfordringer, men også til at lede sin familie, da det blev nødvendigt.

Det er meget sandsynligt, at når vi beslutter at gå en bestemt vej, påvirker det de mennesker, som vi elsker, og nogle vil endda sammen med os få del i resultaterne af det valg. Ideelt set burde de være i stand til at se det, vi ser, og have den samme tro. Det er ikke altid muligt, men når det sker, bliver rejsen meget nemmere.

I den personlige oplevelse, jeg har brugt som illustration, havde jeg utvivlsomt brug for min hustrus støtte. Børnene var stadig små og havde ikke meget at skulle sige, men min hustrus støtte var afgørende. Jeg husker, at først havde Mônica og jeg brug for omhyggeligt at drøfte ændringen i vore planer, indtil hun følte sig tryk og også forpligtede sig. Da hun delte mit synspunkt, fik det hende til ikke blot at støtte op om ændringen, men også til at blive en afgørende del af, at det lykkedes.

Jeg ved, at Herren har en plan for os her på jorden. Han kender os. Han ved, hvad der er bedst for os. Selvom det går godt, betyder det ikke, at vi ikke fra tid til anden bør overveje, om det kan gå bedre. Hvis vi fortsætter med at leve, som vi gør, går de lovede velsignelser så i opfyldelse?

Gud lever. Han er vor Fader. Frelseren Jesus Kristus lever, og jeg ved, at vi gennem hans sonoffer kan finde styrke til at overvinde daglige udfordringer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■